

תפ"ח 10836/05/13 - מדינת ישראל נגד טדי נס

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 10836-05-13 מדינת ישראל נ' נס (עציר)

בפני כב' השופטת שרה דותן - אב"ד

כב' השופט אבי זמיר

כב' השופט ירון לוי

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד גלי חצב

נגד

הנאשם

טדי נס (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד צחי רז

גזר דין

כב' השופט אבי זמיר:

תלוי ועומד בתיק זה צו איסור פרסום על שם המתלוננת ואמה ועל כל פרט שיש בו כדי להביא לזיהוין.

רקע

1. הנאשם, טדי נס, הורשע בהכרעת דין מנומקת, לאחר הליך הוכחות, בעבירות הבאות:

- א. סחר בבני אדם (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 377א(א) (6) ו-(7) בנסיבות סעיף קטן (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק");
- ב. אינוס - עבירה לפי סעיף 345(1) ו-(3) בנסיבות סעיף 345(ב)(5) לחוק;
- ג. מעשה מגונה (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) וכן לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(5) לחוק;
- ד. שימוש בגופו של קטין לעשיית פרסום תועבה (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 214(ב1) לחוק;

ה. החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 214(ב3) לחוק;

ו. פרסום וניסיון פרסום תועבה ובו דמותו של קטין (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 214(ב) לחוק ביחד עם סעיף 25 לחוק.

2. נסיבות הפרשה פורטו בהרחבה בהכרעת הדין ולפיכך אציין כאן, בתמצית, רק את עיקרי הדברים.

כתב האישום (המתקן) בתיק זה מחזיק שלושה אישומים, הנוגעים, כאמור, בעבירות הבאות: סחר בבני אדם, אינוס, מעשה מגונה, שימוש בגופו של קטין לעשיית פרסום תועבה, החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, פרסום וניסיון פרסום תועבה ובו דמותו של קטין.

הפרשה כולה נסובה סביב שלוש דמויות: הנאשם - יליד 1971, אזרח ותושב ישראל; א.א. - קטינה ילידת 2001, ילידת ותושבת כפר ב***** (להלן: "הקטינה"); נ.צ. - אמה של הקטינה, שהתגוררה יחד עמה (להלן: "האם").

בגין פרשה זו הוגש כנגד הנאשם והאם כתב אישום בבית משפט ב*****; השניים הורשעו ונדונו למאסר (הנאשם - שלא בפניו).

על פי **האישום הראשון**, שעובדותיו (כמו גם עובדותיהם של שאר האישומים) הוכחו לפנינו, הכירו הנאשם והאם זה את זה במהלך חודש מרץ 2011 באמצעות אתר אינטרנט בשם "*****" (להלן: "האתר"). הנאשם נהג לשלוח לאם סכומי כסף קבועים במשך חודשים. בתמורה, האם אפשרה לנאשם לבצע בקטינה עבירות מין וכן לצלם את גופה. הצילומים בוצעו ב*****; הן במעמד הנאשם והאם יחדיו, והן ע"י האם לבדה, אשר שלחה לאחר מכן את הצילומים אל הנאשם. אישום זה מגלם אפוא עבירות של סחר בבני אדם, אינוס, מעשים מגונים וייצור חומרי תועבה.

עניינו של **האישום השני** הוא עבירה של החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, זאת בגין חומרי התועבה שנתפסו על גופו של הנאשם ובביתו ביום 8.4.13.

עניינו של **האישום השלישי** הוא עבירות של פרסום וניסיון פרסום של פרסומי תועבה הכוללים דמות של קטין, זאת בעיקר בהתבסס על תכתובות מתיבת מייל של הנאשם.

3. בהכרעת דינו הגענו למסקנות העיקריות הבאות:

א. בתמונות ובסרטונים, שנתפסו בחזקתו של הנאשם, ניתן לראות את הנאשם, את הקטינה ואת אמה, ובחלק מהסרטונים גם לשומעם. אלו הן הראיות המשמעותיות והחזקות ביותר, שאינן משתמעות לשתי פנים, ושיש בהן, אפילו כשהן לעצמן, לבסס באופן חד-משמעי את ההאשמות העיקריות. ראיות אלה מאפשרות התרשמות בלתי אמצעית מהכיעור שבמעשי הנאשם והסבל

שהם גרמו לקטינה.

ב. קבענו, בהחלטה תקדימית, כי עבירת הסחר בבני אדם אוסרת על עריכת עסקאות באדם גופו והעברתו מיד ליד כאובייקט שניתן לרכוש בו זכויות לשם הגשמת אחת המטרות המנויות בסעיף 377א(א). במקרה שלנו - העסקה נרקמה בין הנאשם לבין אמה של הקטינה, ואילו הקטינה עברה מיד ליד (מידי אמה לידי הנאשם) משל דמתה לחפץ.

אותה החפצת ה"אובייקט" לא חייבת להיות לצמיתות ואף לא בהכרח לתקופה ממושכת; די ב"זכות שימוש", אפילו קצרה ואפילו ללא עקירת ה"אובייקט" ממקום שהייתו, ובלבד שמדובר בהחפצת אותו אדם לאחת מהמטרות הפסולות, המנויות בסעיף 377א(א).

גם הזיקה הישירה בין הכספים שהועברו לבין "זכות השימוש", הוכחו אף הם (בבחינת למעלה מן הצורך, שכן סעיף העבירה כלל אינו כולל יסודות אלה).

ג. על פי הדין ה***** לא נכלל אקט של החדרת אצבעות לאיבר המין בהגדרת עבירת האינוס. לעומת זאת, החדרת איבר מינו של הנאשם לאיבר המין של הקטינה (אפילו בין שפתי הפות) מקימה עבירה של אינוס. גם יתר מעשיו של הנאשם, המתועדים בתמונות ובסרטונים - נגיעות בגופה של הקטינה, אילוצה לאחוז באיבר מינו ונישוקה על פיה - הם מעשים מגונים מובהקים, הן בפן העובדתי והן באשר ליסוד הנפשי.

4. עלינו לפנות עתה למלאכת גזירת הדין.

ראיות הצדדים לעונש

5. המאשימה הגישה את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (בימ"ש 1) ואת גזר הדין האחרון שניתן כנגדו (בימ"ש 2). הנאשם הגיש מסמך רפואי בנוגע למצבה הבריאותי של אמו (בימ"ש 3).

טיעונים לעונש

6. ב"כ המאשימה, עוה"ד גב' גלי חצב, הדגישה בטיעונה כי מדובר בעבירות ובראיות מזעזעות, המבטאות את קיומה של "תעשייה" עולמית של פדופיליה, תופעה המגלמת סטיות, ניצול וכיעור. במקרה זו מדובר בקטינה, שהעבירות כלפיה החלו כשהייתה בת 10 והסתיימו כשהייתה בת 12, זאת לאחר שהפרשה נחשפה על-ידי הרשויות. כלומר, מדובר במצב של ריבוי עבירות, לאורך תקופה, תוך ניצולה הציני בידי אמה ובידי הנאשם, בהדגישם את ההכרח הכלכלי של שיתוף פעולה מצדה, למרות התנגדותה והגועל שחשה מן המעשים. השיחות שנוהלו בין השניים, ושתועדו, מלמדות שידם עוד הייתה נטויה להמשיך במעשיהם הנפשעים. עוד צוין כי לגבי עבירות החוץ (עבירות המין) מוגבל בית המשפט בעונש המקסימלי הקבוע בחוק ה***** , אך מאחר שזה איננו פחות מהקבוע בחוק העונשין, אין כל מגבלה בהקשר זה.

ב"כ המאשימה ביקשה לראות את העבירות נשוא האישום הראשון כמסכת אחת, כאירוע אחד, רב-מעשים, הדגישה כי יש קושי לקבוע מתחם ענישה הולם על בסיס ניסיון העבר, שכן זו פרשה תקדימית וייחודית, ובסופו של דבר הציעה מתחם של 25 - 35 שנות מאסר. עם זאת ציינה, כי לו היה מדובר "רק" בעבירת הסחר בבני אדם (ללא עבירות המין), ייתכן שהטיעון היה שעונש של 14 שנות מאסר (בדומה לעונש שהוטל על האם ב*****) הוא ראוי ומתאים.

בנוסף, בגין העבירות של החזקת חומרי תועבה ופרסום חומרי תועבה הוצעו מתחמים של מספר חודשי מאסר ושל 18 - 24 חודשי מאסר, בהתאמה.

הכל, תוך גזירת העונש בגין שלושת האישומים במצטבר.

7. ב"כ הנאשם, עוה"ד צחי רז, ציין כי הנאשם לקח אחריות, ולו חלקית, על מעשיו, וכי ניהל פרשת הוכחות בתיק בנקודות ספציפיות, בעיקר משפטיות. הוא לא בזבז זמן שיפוטי ואף חסך מהקטינה את הצורך לבוא לישראל ולהעיד. עוד טען, כי הנאשם כשל בתאוות הצילום, והמעשים המיניים נלוו לה, ולא היו העיקר. כן הדגיש, כי המעשים המיניים בוצעו בשני מפגשים בלבד, ובנוכחות האם. לטעמו, לא יהיה זה צודק להטיל על הנאשם עונש חמור יותר מזה שהוטל על האם, בבית המשפט ב*****, שכן מעשיה, בתור אמה של הקטינה, חמורים יותר. דומה שהסניגור כיוון בטיעונו לעונש כולל של סביב 10 שנות מאסר, בקירוב לזה שהוטל על הנאשם, בהעדרו, בבית המשפט ב***** (אחת עשרה שנות מאסר וחצי). כן ציין את נסיבותיו האישיות של הנאשם, אירועים שעבר בעבר ואת מצבו הנפשי.

8. הנאשם עצמו ביקש לומר שמי שנפגע פיזית, נפשית וכלכלית מהפרשה הזו היה הוא עצמו.

דין וגזירת הדין

9. אציין בפתח הדברים, כי לדעתי ראוי להתייחס לכל העבירות שבהן הורשע הנאשם, לרבות החזקת ופרסום דברי התועבה (ולא רק לעבירות נשוא האישום הראשון), חרף ריבוי המעשים, כאל "אירוע אחד" (סעיף 40ג(א) לחוק). ראשית, חלק מחומרי התועבה שהוחזקו ופורסמו הם של הקטינה; שנית, עצם העובדה שהוחזקו ופורסמו חומרים נוספים, לא שוללת את המסקנה האפשרית שמדובר ב"אירוע אחד". בית המשפט העליון הבהיר לאחרונה, כי התיבה "אירוע אחד" רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן, כללו מעשים שונים, ביחס לקורבנות שונים ובמקומות שונים, ובלבד שקיים ביניהם קשר הדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14); ע"פ 2519/14 אבו-קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.14)).

ובכן, בקביעת מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

10. במקרה דנן, **הערך החברתי** אשר נפגע כתוצאה מהעבירות הוא, בראש ובראשונה, הפגיעה בזכויות אדם בסיסיות: בגופה, בנפשה, בפרטיותה ובכבודה של הקטינה (כך גם בנוגע לזכויותיהם של כל מי שמצולם בחומרי התועבה שהוחזקו או פורסמו על ידי הנאשם).

בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי מדובר בענייננו בפגיעה קשה בקטינה. אין צורך בתסקיר או בחוות דעת כדי להבין את ההשלכות האפשריות של פרשה כזו. החפצה וניצול מיני (בין היתר לצורכי סחר) בדרך שתוארה, תוך אי התחשבות בהעדד הסכמה מצד הקטינה, פוגעים פגיעה מהותית בביטחונה הגופני והנפשי. זו פגיעה אשר חודרת לגופה ולנפשה של הקטינה, והורסת בהם כל חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותה, פוגעת באינטימיות ובאוטונומיה שלה בגופה.

הפיכת בני אדם (ובמיוחד קטינים) לאובייקטים מיניים, תוך מסחר בגופם, משל היו חפץ, מערערת באופן חמור ערכים חברתיים ומוסריים בסיסיים ומרכזיים. עבירות מסוג זה המבוצעות בקטינים נעשות, במקרים רבים, תוך ניצול תמימותם והאמון שהם רוחשים למבוגרים.

זה המקום לציין כי השימוש הנרחב ברשת האינטרנט מקל על הפצת החומר הפדופילי ומהווה פיתוי לעברייני מין לעשות שימוש בגופם של ילדים הן לסיפוק יצריהם והן לשם הפקת רווחים, וחובתנו להתריע מפני התפשטות התופעה באמצעים עונשיים מתאימים.

לצד זאת יש לזכור, כי הרשעתו של הנאשם בעבירת הסחר בבני אדם היא הרשעה תקדימית, על בסיס הפרשנות הרחבה שנתנו בהכרעת הדין לעבירה זו, ולפיכך אין למצות עמו את הדין במלואו בגין ההרשעה בעבירה זו.

11. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** בפרשות דומות, כפי שצינה ב"כ המאשימה, היא בעייתית, שכן מדובר בכתב אישום תקדימי ובפרשה ייחודית בנסיבותיה, במיוחד בכל הנוגע לשילוב בין עבירת הסחר לבין עבירות המין. אכן כך הם פני הדברים. עם זאת, דומה שמתחם העונש ההולם שהוצע בידי המאשימה בגין האישום הראשון (25 עד 35 שנות מאסר) אינו עולה בקנה אחד עם פרשות אחרות, חלקן לא פחות חמורות (גם אם לא כללו את רכיב עבירת הסחר), שהוצגו על ידי המאשימה עצמה. אמנה כמה מהן, על מנת שניתן יהיה לקבל פרופורציה מסוימת.

בע"פ 6357/11 **ברברמן נ' מדינת ישראל** (23.6.2013) דובר במערער שהורשע, לאחר הסדר טיעון, בשורה של עבירות מין כלפי קטינות, שעמן יצר קשר באמצעות רשת האינטרנט. עם שתיים מהקטינות (בת 11 ובת 14) אף נפגש פיזית; הוא ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של הראשונה, אך לא הצליח, החדיר את איבר מינו לפיה, ליטף וליקק את גופה, וצילם אותה. בקטינה השנייה ביצע המערער עבירות חמורות יותר, שעה שהצליח לבעול אותה, פעמיים. הוא הורשע גם בשורה של עבירות מין בשמונה מקרים אחרים, שבהם בוצעו העבירות דרך הרשת. כן נתפסו אצלו חומרי תועבה, שגם פורסמו על ידו, בהיקף גדול (עשרות סרטונים עם חומרים פדופילים). בית המשפט העליון אישר עונש מאסר בפועל של **12 שנים**.

בע"פ 2790/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (8.9.2014) דובר בפרשה שהתבררה (בהליך הוכחות) בנוגע לביצוע עבירות מין קשות, לרבות אינוס ומעשי סדום, בקטינה בת 9, בשלושה אירועים נפרדים. על המערער נגזרו בבית המשפט המחוזי **14 שנות מאסר** בפועל. בית המשפט העליון הותיר את העונש על כנו, אך ציין שמדובר בעונש "חמור וקשה", כזה ש"מצוי ברף הענישה הגבוה".

בתפ"ח (מחוזי מרכז-לוד) 37576-12-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (30.9.2014) דובר בעבירות קשות של מעשה מגונה בנסיבות אינוס בקטין שטרם מלאו לו 14, לאורך תקופה, כמו גם שימוש בגופו של הקטין לעשיית פרסום תועבה, תוך הבטחת ומתן טובות הנאה שונות, בידי מי שהתיימר להיות "חונך" של הקטין. בית המשפט קבע מתחם כולל של בין **10 ל- 15 שנות מאסר** (בנסיבות אותה פרשה נגזרו לבסוף 12 שנות מאסר).

מלבד המקרים הנ"ל, שאליהם הפנתה המאשימה, אזכיר מספר מקרים נוספים, לטעמי בפרשות לא פחות חמורות (אם לא יותר), על מנת שניתן יהיה להגיע בענייננו לתוצאה פרופורציונלית והגיונית.

בע"פ 10121/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3.4.13) התבררה פרשה של אירועים אלימים כלפי קטינה בת 15, שכללו עבירות של אינוס, מעשים מגונים, תקיפת קטין, התעללות בקטין, חטיפה לשם כליאה, כליאת שווא ואיומים. העונש שנקבע שם עמד על **12 שנות מאסר**.

בע"פ 2879/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.10.13) אושר עונש של **12 שנות מאסר** בגין עבירות מין קשות ומתמשכות של אב בחמש בנותיו.

בע"פ 6045/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.12.14) אושר עונש של **20 שנות מאסר** בפרשה מזעזעת של עבירות מין קשות ומתמשכות בחמש קטינות.

עלינו להישמר אפוא בעת קביעת המתחם ההולם שלא לחטוא בהעדר מידתיות.

12. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40ט לחוק), יש ליתן במקרה זה את הדעת לשיקולים הרלוונטיים הבאים:

א. התכנון שקדם לביצוע העבירה - הנאשם פעל בסבלנות, לאורך תקופה ארוכה, תוך שהוא מכשיר את הקרקע לביצוען של העבירות בקטינה. עבירות אלו נעשו לא בהיסח הדעת או באופן ספונטני, אלא בהתאם לתכנון מוקדם ויזום.

ב. חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה - כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין, שותפה פעילה ומרכזית לעבירות שבוצעו בקטינה

מצא הנאשם בדמותה של האם. אין בכך כדי לגרוע מחלקו שלו, שהיה מרכזי לא פחות. בית המשפט ב***** (פסק הדין: ת/120) הרשיע את האם בעבירה של "ביצוע עסקת סחר בלתי חוקית בקטינה, אשר הייתה תלויה בה כלכלית, למטרת ניצול", וגזר עליה 14 שנות מאסר; הנאשם הורשע (בהיעדרו) בעבירה של "ביצוע עסקת סחר בלתי חוקית בקטינה למטרת ניצול", ונגזרו עליו 11 שנות מאסר וחצי (זאת, ללא עבירות המין, וכמובן ללא עברות ההחזקה ופרסום חומרי התועבה). אדגיש, כי הגם שעקרון אחידות הענישה הוא עיקרון חשוב, שיש להתחשב בו בעת קביעת המתחם (ראו, לאחרונה: ע"פ 2580/14 אבו ליל נ' מדינת ישראל (23.9.14); ע"פ 3011/13 סעאידה נ' מדינת ישראל (5.2.15)), אזי בענייננו לא רק שמדובר בפסיקה של ערכאה זרה, אלא שבתיק שהתברר לפנינו הורשע הנאשם בעבירות נוספות. עם זאת, בהחלט רצוי שהפערים בין העונשים לא יהיו דרמטיים מדי.

ג. הנזק שהיה צפוי להיגרם או שנגרם מביצוע העבירה - היות ומדובר בקטינה תושבת ב***** , לא הוצגו לנו ראיות קבילות בדבר מצבה הנפשי וקורותיה היום. עם זאת, לא נדרשת מומחיות מיוחדת כדי להעריך עד כמה חוללו גופה ונפשה של הקטינה, תוך ניצול מצוקה כלכלית, ועד כמה מדובר בצריבה משמעותית לכל החיים. בהקשר זה, יפים לענייננו הדברים שנאמרו בע"פ 69/14 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 28 (7.5.14): "גם בלא תסקיר קרבן, ניתן לשער את תחושותיה הקשות ואת הפגיעות שהותירו בה הנאשמים, ובראשם הנאשם 3, את השפעת יחסו אליה כחפץ שכל תכליתו היא מילוי תאוותם ויצרם של מקורביו".

ד. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה - הנאשם בחר לבצע את העבירות הן לשם סיפוק מאוויים מיניים סוטים והן לשם בצע כסף.

ה. הניצול לרעה של כוחו או מעמדו של הנאשם או של יחסיו עם נפגע העבירה - בהחלט מדובר במצב של ניצול לרעה של פערי גיל, מצב כלכלי וניסיון, ויחסים של חברות עם האם.

13. בהתחשב בכל האמור לעיל, אני בדעה כי המתחם שהוצע בידי המאשימה איננו מידתי ואיננו סביר.

לטעמי, **מתחם העונש ההולם** בגין העבירות כולן צריך לנוע בין **12 ל-17 שנות מאסר**.

14. עוד יש לבחון, האם קיימים שיקולים אשר מצדיקים **סטייה מהמתחם**, לחומרה או לקולא.

שיקול ההגנה על שלום הציבור (סעיף 40 לחוק) מאפשר לחרוג מהמתחם לחומרה (חריגה שאינה ניכרת), אם יש חשש ממשי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות, והחמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשות כדי להגן על שלום הציבור; חריגה כזו אפשרית רק אם מדובר בנאשם בעל עבר פלילי משמעותי, או אם הוצגה לבית המשפט חוות דעת מקצועית מתאימה. בענייננו, שני התנאים אינם מתקיימים. לנאשם יש עבר פלילי (בימ"ש 1), הכולל שלוש הרשעות קודמות, רובן ישנות למדי: האחת, משנת 1999 (אירועים מ-1996 ו-1997), בעבירות

של שוד, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, חטיפה, הדחה באיומים ובכח, כליאת שווא וחבלה במזיד ברכב; השנייה, משנת 2002 (אירועים מ-1994 ו-1996) בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, שימוש במסמך מזויף וזיוף; השלישית משנת 2009 (אירוע מ-2005) בעבירות של הצגת תועבה במקום לא ציבורי והחזקת פרסום תועבה ובו דמות קטין; ניתן לראות בכך עבר פלילי משמעותי, במיוחד שעה שמדובר באותו דפוס של עבירות ובנאשם שלא נרתע מהרשעות העבר; עם זאת, בשים לב לכך שמדובר בעבירות שלא בוצעו בעת האחרונה ולכך שלא הוצגה לנו חוות דעת מקצועית מתאימה, לא מצאתי מקום לחרוג מהמתחם מטעם זה. אקח בחשבון עבר משמעותי זה להלן, במסגרת קביעת העונש בגדריו של המתחם.

השיקול השיקומי (סעיף 40ד לחוק), מאפשר לחרוג לקולא מהמתחם, לקבוע את העונש לפי שיקולי שיקומו של הנאשם, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי, לרבות העמדה במבחן. עם זאת, במקרה של מעשה עבירה או מידת אשם בעלי חומרה יתרה, רשאי בית המשפט לעשות כן רק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, לאחר שבית המשפט השתכנע שהן גוברות על הצורך בקביעת העונש במסגרת המתחם ההולם, בהתאם לעקרון המנחה. בענייננו שיקול זה אינו מתקיים.

אמנם, רצוי מאוד שהנאשם יזכה לקבל אמצעים שיקומיים שתואמים את מצבו, ויש להניח ששב"ס יבחן את התאמתו לכך ויפעל בהתאם.

15. **בגזירת העונש המתאים לנאשם**, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40יא לחוק). במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה מן הראוי ליתן את הדעת, בענייננו, לנסיבות הבאות:

א. הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו - אין ספק שעונש מאסר לתקופה ארוכה מהווה פגיעה מהותית בחירותו של הנאשם, כמו גם פגיעה כלכלית של ממש, בשל גדיעת מקור פרנסה למשך אותם שנים, עם השלכה גם לעתיד שלאחר שחרורו. עם זאת, זוהי תוצאה הנגזרת ממעשיו של הנאשם עצמו.

ב. הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם - שמענו כי אשתו של הנאשם יזמה פרידה ממנו בעקבות המקרה. אין ספק כי הפרשה ותוצאותיה פגעו בה. אמו של הנאשם, גב' רוסודן נס, שליוותה אותו בכל הדיונים, היא בת 75 ולא בריאה (בימ"ש 3), בוודאי אינה רווה נחת ממצבו של בנה. גם שיקול זה, הגם שנלקח בחשבון, איננו שיקול מכריע.

ג. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב - הנאשם בחר לנהל את משפטו, וזו כמובן זכותו המלאה. ייאמר לזכותו, כי הקל על בירור המשפט במספר הסכמות דיוניות ובצמצום חלק מהמחלוקות למשפטיות בלבד, ואף לא עמד על העדת הקטינה לפנינו. עם זאת, דומה כי הוא מתקשה עדיין להפנים את חומרת מעשיו.

ד. נסיבות חיים קשות של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה - הנאשם העיד לפניו על עבירת מין שבוצעה כלפיו בילדותו ב*****. לגרסה זו לא הוצגה כל ראיה תומכת, ואף לא תסקיר או חוות דעת מקצועית בדבר השלכות האירוע לאורך זמן. מכל מקום, גם לעניין זה אין משקל מכריע במסגרת כלל השיקולים במקרה זה.

ה. עברו הפלילי של הנאשם או העדרו - כאמור, לנאשם עבר פלילי שפורט לעיל, לרבות בעבירות בעלות אופי דומה. משחזר הנאשם לסורו, הגם שהורשע בעבר (ואף ריצה מאסר בפועל), זוהי נסיבה משמעותית לחומרה.

16. בהתאם לסעיפים 40 - 40 לחוק יש לשקול, בגדרו של המתחם, הן את שיקול **הרתעת היחיד** (אם יש סיכוי של ממש שהטלת עונש מסוים תביא להרתעתו מפני ביצוע עבירה נוספת) והן את שיקול **הרתעת הרבים** (אם יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם, בגדרי המתחם, תביא להרתעת הרבים מפני ביצוע עבירה מסוג העבירה שביצע הנאשם). לדעתי יש סיכוי של ממש כאמור, בשני ההיבטים, גם אם יש מקום לטיעון, שלפיו הדרך הטובה יותר להתמודד עם עבירות מן הסוג הזה היא דרך טיפולית בעיקרה.

17. לאור כל השיקולים שפירטתי סבורני כי יש לגזור על הנאשם, בגדרו של המתחם, עונש של **16 שנות מאסר**.

באשר לקביעת המתחם ההולם להטלת קנס כספי, יש לקחת בחשבון את מצבו הכלכלי של הנאשם (סעיף 40 לחוק); כך גם בעת קביעת שיעור הקנס בגדרי המתחם. עם זאת, ישנם סוגי עבירות, בעיקר כאלה הפוגעות בקרבן עבירה מזוהה וספציפי, שראוי לבכר הטלת פיצוי כספי לנפגע העבירה על פני קנס.

לסיכום

18. אשר על-כן, הייתי מציע לחבריי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 16 (שש עשרה) שנות מאסר בפועל, החל מיום מעצרו - 8.4.13;

ב. 12 (שנים-עשר) חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו (אפילו שחרור ברשיון) כל עבירה שבה הורשע;

ג. פיצוי כספי למתלוננת בסך של 100,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית-המשפט עד ליום 1.6.15, ויועבר למתלוננת או למי מטעמה בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה למזכירות (מטבע הדברים לאחר שתקבל הנחיות מתאימות מהרשויות המוסמכות ב*****). היה ולא ישולם מלוא הפיצוי או חלק ממנו, במועד, ישלם המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות

למתלוננת סך של 10,000 ₪, (עם זכות חזרה לנאשם), בהתאם להוראת סעיף 3א לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה - 1995.

אבי זמיר, שופט

כב' השופטת שרה דותן - אב"ד:

אני מסכימה.

שרה דותן, שופטת
אב"ד

כב' השופט ירון לוי:

אני מסכים.

ירון לוי, שופט

סוף דבר:

אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 16 (שש עשרה) שנות מאסר בפועל, החל מיום מעצרו - 8.4.13;
- ב. 12 (שנים-עשר) חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו (אפילו שחרור ברישיון) כל עבירה שבה הורשע;
- ג. פיצוי כספי למתלוננת בסך של 100,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית-המשפט עד ליום 1.6.15, ויועבר למתלוננת או למי מטעמה בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה למזכירות (מטבע הדברים לאחר שתקבל הנחיות מתאימות מהרשויות המוסמכות ב*****). היה ולא ישולם מלוא הפיצוי או חלק ממנו, במועד, ישלם המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות למתלוננת סך של 10,000 ₪, (עם זכות חזרה לנאשם), בהתאם להוראת סעיף 3א לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה - 1995.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום 25.2.15 במעמד הצדדים.

ירון לוי, שופט

אבי זמיר, שופט

שרה דותן, שופטת
אב"ד